

ка студена ржка хванала Фрица за ржката и го повела по тѣсна пжтечка навжтрѣ въ планината. Най-послѣ тѣ навлѣзли въ свѣтло, обширно пространство. Сиви и бѣли, прилични на топки, сжщества тичали насамъ, нататѣкъ, летѣли изъ въздуха, застигали се, блѣскали се и отново се отдалечавали.

„— Ти си въ царството на облацитѣ, — казало студеното сжщество, като още държало ржката на Фрица, — небой се. Кажи, защо дойде тукъ?“

„— Азъ искахъ да узная, какво е скрито задъ тѣзи чудни, бѣли врата“, — тихо казалъ Фрицъ.

„— Това е нашиятъ домъ, — отговорилъ облакътъ, — ние се криемъ тукъ, играемъ, забавляваме се и понѣкога по цѣли недѣли не ни се ще да се покажемъ на небето“.

„— О, ужасно врѣме е то! — извикалъ Фрицъ: — всичкитѣ наши потоци тогава прѣсѣхватъ, настава суша, посѣвтитѣ изгарятъ и ние гладуваме“.

Нѣкакъвъ страненъ шумъ се разнесълъ изъ въздуха и като затихвалъ постепенно, изчезналъ въ планината.

„— Какво е това?“ — уплашено попиталъ Фрицъ.

„— Сѣверниятъ вѣтръ се блѣска въ скалитѣ, ние го затваряме тука прѣзъ лѣтото за да не направи нѣкаква пакостъ тамъ, въ долинитѣ“.

„— О, помня, — извикалъ Фрицъ и унесенъ закрилъ лице съ ржцѣтъ си; — миналата година бурята уби нашитѣ кози и изравни съ земята нивитѣ ни. Какъ не можахте да го удържите!“

Вѣстъта за дохаждането на човѣка вече се бѣше разнесла по планинскитѣ върхове. Единъ слѣдъ други облацитѣ обвинявали Фрица и тѣхния студъ го пронизвалъ.